

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Aleny Svátkové a soudkyň Mgr. Anny Vrdlovcové a Mgr. Halky Hovorkové ve věci

žalobce: **P.V.**, narozený xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Miroslavem Němcem
sídlem Borská 588/13, 301 00 Plzeň

proti
žalované: **Kooperativa pojišťovna, a.s., Vienna Insurance Group**, IČO 47116617
sídlem Pobřežní 665/21, 186 00 Praha 8
zastoupená advokátem Mgr. Markem Vojáčkem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1 - Nové Město

o zaplacení 143 846 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 6. ledna 2025,
č.j. 33 C 250/2024-117

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 17 690,20 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalované.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně v celém rozsahu zamítl žalobu o zaplacení částky 143 846 Kč s příslušenstvím (výrok I) a uložil žalobci zaplatit žalované náhradu nákladů řízení v částce 26 835,30 Kč (výrok II).

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Shodu s prvopisem potvrzuje N.N.

2. Takto soud prvního stupně rozhodl o žalobě, jíž se žalobce domáhal po žalované zaplacení částky 143 846 Kč s příslušenstvím z titulu tvrzeného bezdůvodného obohacení, které žalované vzniklo coby plnění, poskytnuté žalobcem na základě neplatné smlouvy o životním pojištění. Soud prvního stupně vyšel ze zjištěného skutkového stavu, který shrnul v bodě 19 napadeného rozsudku, tedy že mezi žalobcem a právní předchůdkyní žalované (ČS – Živnostenská pojišťovna, a.s.) byla uzavřena pojistná smlouva s počátkem pojištění dne 1.9.2001, a to na dobu určitou do 31.8.2016, která byla později prodloužena do 31.8.2036. Předmětem smlouvy, jak byla původně uzavřena, bylo pojištění pro případ smrti na pojistnou částku 1 170 450 Kč, doplňkové pojištění pro případ smrti následkem úrazu v částce 500 000 Kč, trvalých následků úrazu s progresí v částce 1 000 000 Kč a pojištění denního odškodného v částce 800 Kč za den; ujednání smlouvy pak byla doplněna všeobecnými a speciálními pojistnými podmínkami. Žalobce vůči smlouvě nevznesl žádné výhrady předtím, než ji vypověděl. Pojistnou smlouvu žalobce vypověděl dne 29.5.2024, následně žalovanou vyzval v červnu 2024 k vydání bezdůvodného obohacení, neboť považoval pojistnou smlouvu za neplatnou. Žalobci žalovaná vyplatila v září 2024 odbytné ve výši 507 604 Kč. Za dobu trvání smlouvy žalobce na pojistném uhradil celkem 651 450 Kč.
3. Takto zjištěný skutkový stav soud prvního stupně posoudil s ohledem na § 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“) podle předpisů, účinných v době uzavření smlouvy, tj. 26.7.2001, tedy dle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. zák.“). Zároveň předeslal, že každou smlouvu je třeba hodnotit individuálně a nelze mechanicky přenášet argumentaci z jiných případů na projednávanou věc.
4. Konkrétně soud prvního stupně dospěl k tomu, že smlouva byla uzavřena „jen“ jako pojištění pro případ smrti s vysokou pojistnou částkou a tak byla i vinkulována ve prospěch banky s po celou dobu trvání pojištění neměnnou (a nezměněnou) částkou čtvrtletního pojistného ve výši 4 950 Kč. Pojistné pro případ dožití sjednáno nebylo a smlouva v případě výpovědi, byť tuto připouštěla, nepočítala s výběrem naspořené částky. Základní podmínky smlouvy soud prvního stupně pokládal za jasně vymezené (co za zaplacené pojistné v případě jaké události pojistník dostane) a považoval smlouvu z hlediska § 37 obč. zák. za platnou. Dále soud prvního stupně odmítl argument žalobce, že je smlouva neplatná pro nejasné vymezení výpočtu kapitálové hodnoty smlouvy, neboť smlouva neobsahovala vymezení poplatků a pojistně-technické zásady, s nimiž tedy nebyl žalobce seznámen. Soud prvního stupně totiž dospěl k závěru, že kapitálová hodnota smlouvy nebyla významným aspektem, pro který by bylo pojištění sjednáno, a byla z hlediska parametrů smlouvy druhořadá. Na platnost smlouvy toto ujednání nemělo vliv, zároveň pak též uvedl, že ujednání o určení kapitálové hodnoty považuje za oddělitelné od zbytku smlouvy (§ 41 obč. zák.) a tudíž bez vlivu na její celkovou platnost. Konečně k otázce platnosti smlouvy doplnil, že žalobce se za celou dobu trvání smlouvy nedovolal její relativní neplatnosti z důvodu nevyváženosti smlouvy v neprospěch jeho jako spotřebitele, přičemž podotknul, že takový aspekt ve smlouvě stejně neshledal. Nadto by pak právo žalobce dovolat se relativní neplatnosti smlouvy bylo již promlčeno (§ 100 a § 101 obč. zák.), uplatnil-li žalobce námitku neplatnosti poprvé v roce 2024 po 23 letech platnosti smlouvy a zároveň žalovaný námitku promlčení uplatnil; v této souvislosti soud prvního stupně odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu, a to rozsudek z 18.1.2017, sp. zn. 26 Cdo 3256/2015.
5. Soud prvního stupně tak uzavřel, že pojistnou smlouvu je třeba považovat za platnou a žalobci nevznikl nárok na vydání bezdůvodného obohacení.
6. Soud prvního stupně pak nadto ještě reagoval na žalovaným vznesenou námitku promlčení nároku na vydání bezdůvodného obohacení, kterou hodnotil jako důvodnou, a to hypoteticky pro případ, že by snad měla být smlouva považována za neplatnou. Námitku posuzoval podle § 107 odst. 1, 3 obč. zák. (ve spojení s § 3036 o. z.), uvedl, že objektivní tříletá promlčecí doba počala běžet úhradou každé jednotlivé platby, tudíž veškeré platby žalobce, uskutečněné do 29.9.2021, tj. v rozsahu 601 950 Kč, by byly promlčené. V době tří let před podáním žaloby pak žalobce uhradil částku 49 500 Kč, avšak žalovaná mu ve stejném období plnila 507 604 Kč, případný nepromlčený nárok

Shodu s prvopisem potvrzuje N.N.

by tak byl žalovanou plně uspokojen. Soud prvního stupně zde vyšel z názoru Nejvyššího soudu, vyjádřeného v rozhodnutí sp. zn. 33 Odo 791/2005, který považoval za přílehlavý pro posuzovanou věc, naopak odmítl argument žalobce, že by měl být aplikován rozsudek Nejvyššího soudu z 30. 6. 2004, sp. zn. 29 Odo 52/2002, neboť na posuzovaný případ nedopadá (Nejvyšší soud se k otázce promlčení vůbec nevyjadřoval). Konečně soud prvního stupně doplnil, že se nezabýval uplynutím subjektivní promlčecí lhůty, neboť žaloba by byla nedůvodná již při aplikaci lhůty objektivní. Odmítl též, že by uplatnění námitky promlčení bylo v rozporu s dobrými mravy, neboť žalovaná nečinila ničeho, čím by žalobci bránila v uplatnění nároku. Poukázal též na skutečnost, že smlouva byla uzavřena před přistoupením České republiky k Evropské unii, nebylo tedy na místě, aby byla pokládána předběžná otázka Soudnímu dvoru Evropské unie.

7. O nákladech řízení pak soud prvního stupně rozhodl dle zásad úspěchu ve věci (§ 142 odst. 1 o. s. ř.) tak, že jejich plnou náhradu přiznal žalované. Náhrada sestává z jedné paušální náhrady nezastoupeného účastníka dle § 151 odst. 3 o. s. ř., odměny za zastupování advokátem za 3 úkony právní služby po 6 860 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif a 3 paušálních náhrad hotových výdajů a náhrady za daň z přidané hodnoty. Celkem určil výši náhrady nákladů na částku 26 835,30 Kč a lhůtu k plnění určil dle § 160 o. s. ř. na 3 dny od právní moci rozsudku.
8. Rozsudek soudu prvního stupně napadl včasným odvolání žalobce, a to v celém jeho rozsahu. Předně namítl nepřezkoumatelnost rozsudku, kterou spatřuje v tom, že soud prvního stupně svou argumentaci vystavěl na řadě hypotetických závěrů a že nepostavil najisto otázku platnosti smlouvy. Taktéž zpochybnil skutková zjištění soudu prvního stupně, především má žalobce za to, že smlouva byla sjednána pro případ dožití a obsahovala i investiční složku (viz čl. 1 písm. a speciálních pojistných podmínek, dále jen „SPP“) a dle čl. 2 písm. d SPP měla při dožití konce pojištění být vyplacena kapitálová hodnota smlouvy. Ve smlouvě však nebylo dostatečně určitou formou stanoveno, jak se kapitálová hodnota smlouvy stanoví; tvorba a vývoj kapitálové hodnoty smlouvy byl stanoven pomocí „pojistně-technických postupů“, které nebyly součástí smluvní dokumentace. Stejně tak označil žalobce za nesprávný závěr soudu prvního stupně, že smlouva nezaručovala výběr naspořené částky, neboť dle čl. 1 písm. a) a čl. 7 SPP bylo ujednáno právo na výplatu odbytného.
9. Nesprávné právní posouzení soudem prvního stupně žalobce spatřuje v tom, že kapitálová hodnota představovala podstatný aspekt sjednaného pojištění, protože přímo určovala výši odbytného. Poněvadž však žalobce nebyl seznámen s kalkulačními zásadami a pojistně-technickými zásadami, které určovaly výši kapitálové hodnoty, je podle jeho mínění smlouva neurčitá a proto neplatná. Je tak přesvědčen, že na straně žalované vzniklo bezdůvodné obohacení.
10. Dále žalobce napadá závěry soudu prvního stupně o vypořádání plnění z bezdůvodného obohacení. Soud prvního stupně měl dle jeho mínění postupovat podle rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn. 29 Odo 52/2022, z něhož vyplývá, že vzájemné pohledávky z plnění z bezdůvodného obohacení dle § 457 obč. zák. nemohou být promlčené, neboť se vypořádávají k okamžiku svého vzniku. Není tedy podstatné, kdy soud zúčtování provádí, protože v okamžiku svého vzniku vzájemné pohledávky promlčeny nebyly. Svou argumentaci podpořil odkazem na rozhodnutí zdejšího soudu z 9. 1. 2025, č.j. 29 Co 335/2024-95, 14 Co 295/2020, 55 Co 193/2023-89 či Nejvyššího soudu, sp. zn. 28 Cdo 2847/2015.
11. Konečně upozornil i na absenci zjištění stran zneužívajících ujednání ve smlouvě, když takto soud prvního stupně postupoval v rozporu se směrnicí Rady 93/13/EHS o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách (dále jen „směrnice“), která do práva ČR byla implementována s účinností k 1.1.2021, a to do ustanovení § 52 až § 57 obč. zák. Soud měl tedy tato ustanovení vyložit eurokonformním způsobem a zabývat se tím, zda smlouva obsahuje zneužívající ujednání (odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 45/17 a II. ÚS 78/19). Jelikož tak soud prvního stupně nepostupoval, dopustil se porušení základních práv žalobce.

12. Žalobce odvolacímu soudu navrhnul, aby napadený rozsudek změnil tak, aby bylo žalobě zcela vyhověno, případně jej zrušil a vrátil soud prvního stupně k dalšímu řízení.
13. K podanému odvolání se vyjádřila žalovaná, která uvedla, že napadený rozsudek je věcně správný a zcela přezkoumatelný, byť se domnívá, že k zamítnutí žaloby by stačilo pouze posouzení námitky promlčení, kterou důvodně uplatnila.
14. Žalovaná je taktéž přesvědčena, že soud prvního stupně správně vypořádal vzájemná plnění účastníků, když správně nevycházel z právního názoru Nejvyššího soudu, vyjádřeného v rozhodnutí sp. zn. 29 Odo 52/2002, neboť se toto rozhodnutí na případ bezdůvodného obohacení z neplatné smlouvy nevztahuje. Naopak dle jejího mínění soud prvního stupně správně vycházel z rozhodnutí, sp. zn. 33 Odo 791/2005, které dopadá právě na případy bezdůvodného obohacení z neplatné smlouvy. Žalobcem odkazovaná rozhodnutí zdejšího soudu v řízeních, vedených pod sp. zn. 29 Co 335/2024 a 55 Co 193/2023, jsou podle ní nesprávná a v rozporu s cit. judikaturou Nejvyššího soudu. Žalovaná pak shrnula, že výklad zastávaný žalobcem by směřoval k absurdnímu závěru, že se bezdůvodné obohacení nepromlčí nikdy.
15. Žalovaná doplnila, že skutková zjištění učiněná soudem prvního stupně jsou správná. Nadto je přesvědčena, že i skutková zjištění, která prosazuje žalobce, by nemohla zvrátit závěr o promlčení uplatněného nároku. Žalovaná tak odvolacímu soudu navrhla, aby rozsudek v celém rozsahu potvrdil jako věcně správný a přiznal žalované náhradu nákladů odvolacího řízení.
16. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 212 a § 212a o. s. ř., a odvolání žalobce neshledal důvodným.
17. Odvolací soud předně uvádí, že soud prvního stupně ve věci provedl dokazování ke skutečnostem, které byly pro posouzení věci rozhodné. Z důkazů pak učinil odpovídající skutkové závěry, na které odvolací soud pro stručnost zcela odkazuje, zejm. na body 5 – 9 napadeného rozsudku, týkající se obsahu uzavřené smlouvy, a body 13 - 16. Zároveň soud prvního stupně přesvědčivě a komplexně odůvodnil, proč další navrhované důkazy neprovedl, přičemž s těmito důvody se odvolací soud zcela ztotožňuje.
18. Odvolací soud považuje za správný závěr soudu prvního stupně, že smlouva byla v roce 2001 uzavřena pouze pro případ smrti, což soud prvního stupně správně dovodil z obsahu pojistky (čl. 10 spisu). Námitka žalobce, že smlouva byla sjednána též pro případ dožití, nemá oporu v provedeném dokazování, neboť pojistka jednoznačně stanoví, že se jedná o „pojištění pro případ smrti“, přičemž dle článku 1, zvláštní ustanovení I VPP, bylo možné životní pojištění uzavřít ve variantách: pojištění pro případ smrti, pro případ dožití, pro případ smrti nebo dožití a pro případ velmi vážných onemocnění (srov. čl. 11 spisu). Jak správně poznamenal soud prvního stupně, pozdější dodatek č. 2 smlouvy z 24. 11. 2009 (čl. 37 spisu) nemá na uvedený závěr vliv a soud se s ohledem na předmět řízení nezabýval otázkou platnosti tohoto dodatku.
19. Odvolací soud dále odmítl námitku žalobce, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný. Odvolací soud naopak shledal odůvodnění napadeného rozsudku pečlivým, logicky vystavěným a zcela komplexním. Soud prvního stupně vypořádal veškeré rozhodné námitky, a to prvotně otázku platnosti uzavřené smlouvy a následně se vypořádal i s uplatněnými námitkami promlčení, byť tak činil v hypotetické rovině právě s ohledem na svůj závěr o platnosti uzavřené smlouvy.
20. Pokud pak jde o právní hodnocení posuzované věci, soud prvního stupně správně dovodil, že s ohledem na přechodná ustanovení v § 3028 odst. 3 o. z. a na datum uzavření smlouvy 26. 7. 2001 je na místě smlouvu posuzovat podle tehdy platných ustanovení obč. zák. K tomu odvolací soud zdůrazňuje, že se tedy jedná o právní úpravu, obsaženou v obč. zák. před účinností zákona č. 37/2004 Sb., o pojistné smlouvě a zároveň před přistoupením České republiky k Evropské unii, tedy v době, kdy směrnice nebyla součástí právního řádu ČR., resp. součástí právního řádu ČR byla pouze v míře, jak správně uvedl soud prvního stupně, v jaké byla promítnuta do obč. zák., a to zákonem č. 367/2000 Sb.

Shodu s prvopisem potvrzuje N.N.

21. Odvolací soud se ztotožňuje se závěry soudu prvního stupně, že uzavřená smlouva byla uzavřena platně dle § 37 obč. zák., tedy že netrpěla neurčitostí pro nejasné smluvní vymezení výpočtu kapitálové hodnoty smlouvy. Shodně se soudem prvního stupně dospěl odvolací soud k závěru, že primárním účelem uzavřené smlouvy nebyla její spořicí funkce. Žalobce smlouvu sjednal pro její značně vysoké pojistné krytí pro případ smrti, smrti následkem úrazu či trvalých následků úrazu a zároveň bylo takto případné pojistné plnění vinkulováno ve prospěch České spořitelny, a.s.
22. Ze smlouvy bylo pro její strany nepochybné, jaké povinnosti (zejm. platební) jsou na straně žalobce, v jakých situacích a jaká částka mu bude ze strany žalované poskytnuta. Právě to byly ty rozhodné okolnosti, kvůli kterým žalobce smlouvu uzavíral, neboť poskytovala pojistnou ochranu pro případ smrti, resp. závažných úrazů poskytnutím vysokého pojistného krytí, jež bylo vinkulováno ve prospěch České spořitelny, a.s. Ze všech popsanych okolností je pak zřejmé, že žalobce by smlouvu uzavřel bez ohledu na to, zda mu bude v případě ukončení smlouvy vyplaceno odbytné či nikoliv.
23. Ujednání o určení kapitálové hodnoty smlouvy (determinující výši odbytného) tak nemohla mít vliv na posouzení platnosti základních smluvních ujednání. Ujednání, na něž žalobce odkazuje [čl. 1 písm. a) a čl. 2 písm. d) SPP], která zakotvují právo na výplatu kapitálové hodnoty smlouvy či odbytného, nemohla charakter smlouvy „změnit“ z primárně pojistného produktu na produkt investiční či spořicí, a to i s ohledem na to, že smlouva nebyla sjednána pro případ dožití a právo na výplatu odbytného nebylo ve smlouvě pro takový případ výslovně sjednáno. Ujednání o určení výše kapitálové hodnoty smlouvy, resp. odbytného pro případ předčasného ukončení smlouvy, byť skutečně byla nejasná, resp. nebyla v VPP a SPP konkrétně obsažena, neboť odkazovala na pojistně-matematické zásady v nich nespécifikované, byla od základních ustanovení smlouvy oddělitelná (§ 41 obč. zák.) a nezpůsobila absolutní neplatnost celé smlouvy dle § 37 obč. zák.
24. Správný je též závěr soudu prvního stupně, který odmítl námitku relativní neplatnosti smlouvy pro její zjevnou nevyváženost v neprospěch žalobce. V rozhodné době platilo dle § 56 obč. zák., že *„spotřebitelské smlouvy nesmějí obsahovat ujednání, která v rozporu s požadavkem dobré víry znamenají ke újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran.“* (odst. 1), přičemž *„ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na smluvní ujednání, která vymezují předmět plnění smlouvy nebo cenu plnění.“* Zároveň dle § 55 odst. 2 obč. zák. platilo, že *„ujednání ve spotřebitelských smlouvách ve smyslu § 56 se považují za platná, pokud se spotřebitel nedovolá jejich neplatnosti (§ 40a). [..]“* Jak správně uvedl soud prvního stupně, právo dovolat se relativní neplatnosti smlouvy je právem, jež podléhá promlčení, a to v dobách stanovených v § 100 a § 101 obč. zák., k tomu blíže srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2001, sp. zn. 22 Cdo 1669/2000, ze dne 15. 2. 2007, sp. zn. 21 Cdo 948/2006, ze dne 4. 5. 2016, sp. zn. 21 Cdo 2569/2015, ze dne 25. 11. 2010, sp. zn. 33 Cdo 3371/2008. V projednávané věci bylo zjištěno, že žalobce se nevyváženosti smlouvy ve svůj neprospěch poprvé dovolal až po odstoupení od smlouvy v červu 2024, tj. po více než 23 letech trvání smlouvy. Jeho právo uplatnit tuto námitku se tak promlčelo, neboť nebylo uplatněno v objektivní tříleté promlčecí době a žalovaná tuto námitku řádně uplatnila. Pojistnou smlouvu je tak třeba pokládat ve smyslu § 55 odst. 2 obč. zák., resp. § 40a obč. zák. za platnou.
25. Na margo této odvolací námítky pak odvolací soud doplňuje, že s ohledem na okamžik uzavření smlouvy není na místě vykládat ustanovení § 55 odst. 2 obč. zák. tzv. eurokonformním způsobem, jak namítá žalobce, tj. tak, aby byla zajištěna plná účinnost směrnice o nekalých obchodních praktikách. Jak uvedeno shora, pojistná smlouva byla uzavřena před přistoupením České republiky k Evropské unii, právo EU, vč. směrnic nebylo tedy pramenem zdejšího práva. Na tom ničeho nemění ani skutečnost, že ustanovení (mj.) § 55 a § 56 obč. zák. byly směrnicí inspirovány a do českého práva vtěleny za účelem její implementace v rámci příprav na přistoupení ČR k EU. Nicméně teprve po přistoupení k EU na sebe Česká republika převzala povinnost zajistit právu EU plnou účinnost, a to i výkladovými postupy, zahrnujícími doktrínu tzv. eurokonformního výkladu atd. Závěry Ústavního soudu, na něž žalobce odkazuje (Pl. ÚS 45/17 či II. ÚS 78/19), že je porušením práva žalobce na spravedlivý proces, pokud soud nezohlednil právo na ochranu spotřebitele ve smyslu čl. 38 Listiny základních práv EU, tak lze vztáhnout pouze na smlouvy,

Shodu s prvopisem potvrzuje N.N.

uzavřené v období po přistoupení ČR k EU, nadto až po vstupu Listiny základních práv EU v platnost.

26. Odvolací soud tak uzavřel, že závěry soudu prvního stupně o tom, že smlouva byla uzavřena platně, jsou správné. Mezi účastníky řízení tak nedošlo ke vzniku bezdůvodného obohacení, neboť veškerá plnění, která si vzájemně poskytli, byla učiněna na základě platné smlouvy. Odvolací soud se tak již pro nadbytečnost nezabýval posouzením důvodnosti námítky promlčení na vydání bezdůvodného obohacení, neboť to zde nevzniklo.
27. Z výše uvedených důvodů odvolací soud potvrdil napadený rozsudek soudu prvního stupně v celém jeho rozsahu, vč. výroku II o nákladech řízení podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný.
28. O náhradě nákladů odvolacího řízení odvolací soud rozhodl podle ust. § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. a ve věci zcela úspěšně žalované přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 17 690,20 Kč. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou advokáta podle ust. § 6 odst. 1, § 7 bod 7, § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za dva úkony právní služby po 6 860 Kč (vyjádření k odvolání ze dne 6. 3. 2025 a účast u jednání před odvolacím soudem dne 1. 4. 2025) a 2 paušální náhrady hotových výdajů ve výši 450 Kč podle ust. § 13 odst. 4 této vyhlášky. Dále soud přiznal též náhradu za daň z přidané hodnoty v částce 3 070,20 Kč. Celkové náklady odvolacího řízení žalované ve výši 17 690,20 Kč byly přisouzeny v obecné pariční lhůtě (ust. § 160 odst. 1 věta první před středníkem o. s. ř.) a na zákonné platební místo (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 1.dubna 2025

JUDr. Alena Svátková v.r.
předsedkyně senátu